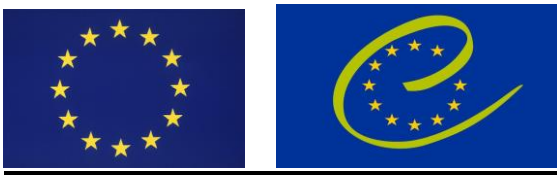
Biuletyn Europejski nr 10(11)/ 2014*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 2

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 3

- Zagadnienia ogólne s. 3
- Podatki s. 5
- Cła s. 10
- Rolnictwo s. 11
- Rybołówstwo s. 13
- Ochrona zdrowia s. 14
- Znaki towarowe s. 15
- Zabezpieczenie społeczne s. 16

Orzecznictwo ETPC s. 17

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/ w zakładce „Prawo europejskie w internecie".

Informacje

- 16 października Trybunał Sprawiedliwości UE wydał wyrok w sprawie C-605/12 *Welmory sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku* z pytania prejudycjalnego Izby Finansowej NSA w sprawie I FSK 1993/11 (postanowienie z dnia 25 października 2012 r.). Zob. sentencję orzeczenia TSUE w dalszej części Biuletynu, s. 5).

- 24 października odbyło się kolejne, zorganizowane przez Ministra Spraw Zagranicznych oraz Pełnomocnik Rządu ds. Równego Traktowania, pod patronatem Sekretarza Generalnego rady Europy VIII Seminarium Warszawskie poświęcone aktualnemu stanowi i wyzwaniom dotyczącym równości w dostępie do praw gwarantowanych w systemie Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Podczas tegorocznego seminarium analizowano wyzwania płynące z Protokołu nr 12 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności - statuującego zakaz dyskryminacji.

- Na stronie internetowej Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości dostępna jest zakładka z wykazem pytań prejudycjalnych sądów powszechnych http://www.iws.org.pl/badania/pytania-prejudycjalne-1

- W bazie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka HUDOC http://hudoc.echr.coe.int zostały opublikowane zlecone przez NSA tłumaczenia na j. polski 6 wyroków ETPC w sprawach przeciwko innym państwom (Al-Saadoon i Mufdhi przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, skarga nr 61498/08; Andrejeva przeciwko Łotwie, skarga nr 55707/00; Austin i inni przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, skargi nr 39692/09, 40713/09 oraz 41008/09; Bayatan przeciwko Armenii, skarga nr 23459/03; Budayeva i inni przeciwko Rosji, skargi nr 15339/02, 21166/02, 20058/02, 11673/02 i 15343/02; Burdov przeciwko Rosji (nr 2), skarga nr 33509/04). Sprawy te za względu na swój przedmiot mogą mieć znaczenie również dla polskiej praktyki sądowoadministracyjnej. Tłumaczenia zostały opublikowane również na stronie NSA w zakładce „Prawo europejskie – publikacje i linki".

Nowe akty prawne UE

- Rozporządzenia wykonawcze Komisji (UE) z dnia 25 września 2014 r.: nr 1034/2014, nr 1035/2014, nr 1036/2014, nr 1037/2014, nr 1038/2014 dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 287 z dnia 1 października 2014 r., s. 1-19). Niniejsze rozporządzenia weszły w życie dwudziestego dnia po ich opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym UE.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1101/2014 z dnia

16 października 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r. (Dz.Urz. UE L 312 z dnia 31 października 2014 r., s. 1)

- Decyzja Rady Europejskiej z dnia 23 października 2014 r. w sprawie mianowania Komisji Europejskiej (2014/749/UE). Niniejsza decyzja weszła w życie z dniem 1 listopada 2014 r. (Dz. Urz. UE L 311 z dnia 31 października 2014 r., s. 36).
- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 1161/2014 z dnia 30 października 2014 r. dostosowujące do postępu technicznego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 311 z dnia 31 października 2014 r., s. 19). Niniejsze rozporządzenie weszło w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Zagadnienia ogólne

Postanowienie Trybunału z dnia 15 października 2014 r. w sprawie C-246/14 Vittoria De Bellis, Diana Perrone, Cesaria Antonia Villani przeciwko Istituto Nazionale di Previdenza per i Dipendenti dell'Amministrazione Pubblica (Inpdap),

Odesłanie prejudycjalne – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań – Ustawodawstwo krajowe przewidujące obniżenie uprawnień rentowych ze skutkiem wstecznym – Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym – Oczywisty brak właściwości Trybunału

*) Należy przypomnieć, że Trybunał nie ma w zasadzie właściwości, aby odpowiedzieć na pytanie prejudycjalne, jeżeli jest oczywiste, iż norma prawa Unii przedłożona do interpretacji Trybunału nie może znaleźć zastosowania (zob. podobnie wyrok Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, C-139/12, EU:C:2014:174, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

*) Jednakże Trybunał jest właściwy do orzekania w przedmiocie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczących przepisów prawa Unii w sytuacjach, w których stan faktyczny postępowania przed sądem krajowym sytuuje się poza zakresem stosowania prawa Unii, lecz w których prawo krajowe odsyła do treści tych przepisów w celu ustalenia norm mających zastosowanie do sytuacji o charakterze wyłącznie wewnętrznym danego państwa członkowskiego (zob. w szczególności wyroki: Poseidon Chartering, C-3/04, EU:C:2006:176, pkt 15; ETI i in., C-280/06, EU:C:2007:775, pkt 22, 26; Salahadin Abdulla i in., C-175/08, C-176/08, C-178/08 i C-179/08, EU:C:2010:105, pkt 48; Cicala, EU:C:2011:868, pkt 17; Nolan, C-583/10, EU:C:2012:638, pkt 45; a także Romeo, EU:C:2013:718, pkt 21).

*) Istnieje bowiem określony interes Unii w tym, by celem uniknięcia przyszłych rozbieżności w wykładni przepisy lub pojęcia przejęte z prawa Unii były interpretowane

w sposób jednolity, jeżeli ustawodawstwo krajowe dostosowuje się w zakresie rozwiązań sytuacji nieobjętych zakresem stosowania danego aktu Unii do rozwiązań przyjętych przez ten akt, w celu zapewnienia identycznego traktowania sytuacji wewnętrznych i sytuacji regulowanych prawem Unii, bez względu na warunki, w jakich te przepisy lub pojęcia przejęte z prawa Unii mają być stosowane (zob. w szczególności wyroki: Salahadin Abdulla i in., EU:C:2010:105, pkt 48; SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, pkt 87, 88; Nolan, EU:C:2012:638, pkt 46; Allianz Hungária Biztosító i in., C-32/11, EU:C:2013:160, pkt 20, 21; a także Romeo, EU:C:2013:718, pkt 22).

*) Tak jest w przypadku, gdy rozpatrywane przepisy prawa Unii znalazły zastosowanie do takich sytuacji poprzez prawo krajowe w sposób bezpośredni i bezwarunkowy (wyroki: Cicala, EU:C:2011:868, pkt 19; Nolan, EU:C:2012:638, pkt 47; Romeo, EU:C:2013:718, pkt 23). Natomiast nie jest tak w przypadku, gdy przepisy prawa krajowego pozwalają sądowi krajowemu na odstąpienie od norm prawa Unii w rozumieniu nadanym im przez Trybunał (zob. podobnie wyroki: Kleinwort Benson, C-346/93, EU:C:1995:85, pkt 16, 18; a także Romeo, EU:C:2013:718, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

Postanowienie Trybunału z dnia 21 października 2014 r. w sprawie C-665/13 Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins przeciwkoVia Directa – Companhia de Seguros SA

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasady równego traktowania i niedyskryminacji – Przepis krajowy przewidujący obniżenie wynagrodzenia niektórych pracowników sektora publicznego – Brak stosowania prawa Unii – Oczywisty brak właściwości Trybunału

*) W ramach odesłania prejudycjalnego na mocy art. 267 TFUE Trybunał może dokonywać wykładni prawa Unii wyłącznie w granicach kompetencji przyznanych Unii Europejskiej (zob. postanowienia: Corpul Naţional al Poliţiştilor, C-434/11, EU:C:2011:830, pkt 13; Sindicato dos Bancários do Norte i in., EU:C:2013:149, pkt 9; a także Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins EU:C:2014:2036, pkt 18).

*) W tym względzie należy przypomnieć, że w postanowieniu Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (EU:C:2014:2036) Trybunał uznał, że jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania pytań przedłożonych przez Tribunal do Trabalho do Porto, analogicznych do przedstawionych mu w niniejszej sprawie. Na wzór niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym postanowienie odsyłające w sprawie zakończonej ww. postanowieniem nie zawierało bowiem żadnej konkretnej wskazówki pozwalającej uznać, że ustawa budżetowa na 2012 r. miała na celu stosowanie prawa Unii.

*) W tym kontekście należy również przypomnieć, że w sprawie, w której wydano postanowienie Sindicato dos Bancários do Norte i in. (EU:C:2013:149), Tribunal do Trabalho do Porto przedłożył pytania prejudycjalne dotyczące ustawy budżetowej na 2011 r., analogiczne do przedłożonych w sprawie, w której wydano postanowienie Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (EU:C:2014:2036) w przedmiocie ustawy budżetowej na 2012 r. W pierwszym z tych postanowień Trybunał uznał już, że jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania tak postawionych pytań, w związku z tym, iż postanowienie odsyłające nie zawierało żadnej konkretnej wskazówki pozwalającej uznać, że rozpatrywana ustawa miała na celu stosowanie prawa Unii.

*) Z powyższego wynika, że tak jak w dwóch wspomnianych sprawach, w których wydano ww. postanowienia, nie można ustalić właściwości Trybunału w zakresie

rozstrzygnięcia niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, którego rozpoznanie zostało skądinąd zawieszone do chwili wydania przez Trybunał rozstrzygnięcia w sprawie zakończonej postanowieniem Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (EU:C:2014:2036).

*) W tych okolicznościach należy stwierdzić, na podstawie art. 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, że Trybunał jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożonego przez Tribunal do Trabalho de Lisboa.

Podatki

Wyrok Trybunału z 16 października 2014 r. w sprawie C-605/12 Welmory sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 44 – Pojęcie „stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej" usługobiorcy – Miejsce, w którym usługi uważa się za świadczone na rzecz podatników – Transakcja wewnątrzwspólnotowa

*) Pierwszy podatnik mający siedzibę działalności gospodarczej w jednym państwie członkowskim, który korzysta z usług świadczonych przez drugiego podatnika mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, powinien być uważany za posiadającego w tym innym państwie członkowskim „stałe miejsce prowadzenia działalności" w rozumieniu art. 44 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., w celu określenia miejsca opodatkowania tych usług, jeżeli to stałe miejsce charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu odbiór usług i wykorzystywanie ich do celów jego działalności gospodarczej, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału z 2 października 2014 r. w sprawie C-446/13 Fonderie 2A przeciwko Ministre de l'Économie et des Finances

Odesłanie prejudycjalne – Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 8 ust. 1 lit. a) – Określenie miejsca dostawy towarów – Dostawca mający siedzibę w państwie członkowskim innym niż siedziba nabywcy – Przetworzenie towaru w państwie członkowskim siedziby nabywcy

*) Artykuł 8 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że miejsce dostawy towaru sprzedanego przez spółkę z siedzibą w jednym państwie członkowskim nabywcy z siedzibą w innym państwie członkowskim, w odniesieniu do którego sprzedawca zlecił usługodawcy mającemu siedzibę w tym innym państwie członkowskim roboty wykończeniowe mające na celu uczynić ów towar zdatnym do dostawy, przed wysłaniem go przez rzeczonego usługodawcę nabywcy, należy uważać za znajdujące się w państwie członkowskim siedziby nabywcy.

Wyrok Trybunału z 2 października 2014 r. w sprawie C-426/12 X przeciwko Voorzitter van het managementteam van

het onderdeel Belastingdienst/Z van de rijksbelastingdienst

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuł 2 ust. 4 lit. b) – Podwójne zastosowanie produktów energetycznych – Pojęcie

*) Artykuł 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienionej dyrektywą Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że okoliczność wykorzystania z jednej strony węgla jako paliwa do ogrzewania w procesie produkcji cukru, a z drugiej strony dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania tego produktu energetycznego w celu wyprodukowania nawozu chemicznego nie stanowi „podwójnego zastosowania" rzeczonego produktu energetycznego w rozumieniu tego przepisu.

Takie „podwójne zastosowanie" stanowi natomiast okoliczność wykorzystania z jednej strony węgla jako paliwa do ogrzewania w procesie produkcji cukru, a z drugiej strony dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania tego produktu energetycznego do celów tego samego procesu produkcyjnego, jeśli bezsporne jest, iż proces produkcji cukru nie może się zakończyć bez użycia dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania węgla.

*) Państwo członkowskie ma prawo utrzymać w swoim prawie wewnętrznym węższy zakres pojęcia „podwójnego zastosowania" niż ten, jaki ma ono według art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie dyrektywy 2003/96, zmienionej dyrektywą 2004/74, w celu nałożenia podatku od produktów energetycznych wyłączonych z zakresu stosowania tej dyrektywy.

Wyrok Trybunału z 2 października 2014 r. w sprawie C-254/13 Orgacom BVBA przeciwko Vlaamse Landmaatschappij

Odesłanie prejudycjalne – Opłaty o skutku równoważnym z cłami – Podatki wewnętrzne – Opłata pobierana przy przywozie nawozu zwierzęcego przywożonego do regionu Flandria – Artykuły 30 TFUE i 110 TFUE – Opłata należna od importera – Różne opłaty w zależności od tego, czy nawóz zwierzęcy jest przywożony do regionu Flandria lub czy z niego pochodzi

*) Artykuł 30 TFUE stoi na przeszkodzie opłacie takiej jak przewidziana w art. 21 § 5 rozporządzenia regionu Flandria z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami, zmienionego rozporządzeniem z dnia 28 marca 2003 r., która ma zastosowanie jedynie do przywozu do regionu Flandria nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, jest pobierana od importera, podczas gdy opłatę za nadwyżki nawozu wyprodukowane na terytorium flamandzkim pobiera się od producenta, oraz jest obliczana według zasad odmiennych aniżeli w wypadku tej drugiej opłaty. W tym względzie bez znaczenia jest, że państwo członkowskie, z którego do regionu Flandria przywożone są nadwyżki nawozów, stosuje obniżenie opłat w wypadku wywozu tychże nadwyżek do innych państw członkowskich.

Wyrok Trybunału z 2 października 2014 r. w sprawach połączonych C-344/13 oraz C-367/13 Cristiano Blanco (C-344/13), Pier Paolo Fabretti (C-367/13) przeciwko Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli,

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Ograniczenia – Przepisy podatkowe – Dochody pochodzące z wygranych z gier losowych – Różnica w opodatkowaniu wygranych uzyskanych za granicą i wygranych pochodzących z kasyn krajowych

*) Artykuły 52 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które obejmują podatkiem dochodowym wygrane w grach losowych uzyskane w kasynach gier znajdujących się w innych państwach członkowskich oraz zwalniają z tegoż podatku podobne dochody uzyskane w kasynach krajowych.

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-522/13 Ministerio de Defensa, Navantia SA przeciwko Concello de Ferrol

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Konkurencja – Pomoc państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Podatek od nieruchomości – Zwolnienie podatkowe

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od nieruchomości nieruchomości gruntowej należącej do państwa i przekazanej do dyspozycji przedsiębiorstwu, którego kapitał należy w całości do tego państwa i które na tej nieruchomości wytwarza towary i świadczy usługi mogące być przedmiotem wymiany handlowej między państwami członkowskimi na rynkach otwartych na konkurencję, może stanowić pomoc państwa zakazaną na mocy wskazanego postanowienia. Zadaniem sądu odsyłającego jest jednak ustalenie, czy w świetle wszystkich istotnych okoliczności zawisłego przed nim sporu, ocenionych w świetle przedstawionej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wykładni, zwolnienie takie należy uznać za pomoc państwa w rozumieniu wskazanego postanowienia.

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-375/12 Rita van Caster Patrick van Caster przeciwko Finanzamt Essen-Süd

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Artykuł 63 TFUE – Opodatkowanie zysków z funduszy inwestycyjnych – Obowiązki informowania i publikacji niektórych informacji przez fundusz inwestycyjny – Ryczałtowe opodatkowanie zysków z funduszy inwestycyjnych, które nie dochowują obowiązków informacji i publikacji

*) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym tego rodzaju jak w postępowaniu głównym, które przewidują, że brak dochowania przez fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem obowiązków informowania i publikacji niektórych informacji określonych w tych przepisach mających zastosowanie bez różnicy do funduszy będących rezydentami i niebędących rezydentami prowadzi do ryczałtowego opodatkowania zysków osiągniętych przez podatnika z owych funduszy inwestycyjnych, o ile przepisy te nie umożliwiają podatnikowi przedstawienia dowodów lub informacji mogących wykazać rzeczywistą wysokość owych zysków.

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-492/13 Traum EOOD przeciwko Direktor na Direktsia «Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika» Warna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 138 ust. 1 – Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzwspólnotowymi – Nabywca niezarejestrowany do celów VAT – Obowiązek sprzedawcy wykazania autentyczności podpisu nabywcy lub jego przedstawiciela – Zasady proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań – Bezpośrednia skuteczność

*) Artykuł 138 ust. 1 i art. 139 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z

dnia 7 grudnia 2010 r., powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym temu, aby organ podatkowy państwa członkowskiego odmawiał korzystania z prawa do zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej z tego powodu, że nabywca nie był zarejestrowany dla celów tego podatku w innym państwie członkowskim oraz że dostawca nie wykazał, ani autentyczności podpisu znajdującego się na dokumentach przedstawionych na poparcie deklaracji rzekomo zwolnionej dostawy, ani upoważnienia osoby, która podpisała dokumenty w imieniu nabywcy, podczas gdy dokumenty uzasadniające prawo do zwolnienia przedstawione przez dostawcę na poparcie jego deklaracji były zgodne z ustalonym przez prawo krajowe wykazem dokumentów, jakie powinny zostać przedstawione temu organowi, i które to dokumenty w pierwszej kolejności zostały zaakceptowane przez ten organ jako dowód uzasadniający, co należy do weryfikacji sądu odsyłającego.

*) Artykuł 138 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE, zmienionej dyrektywą 2010/88/UE, powinien być intepretowany w ten sposób, że jest on bezpośrednio skuteczny tak, że podatnicy mogą się na niego powoływać przed sądami krajowymi wobec państw członkowskich w celu uzyskania zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej.

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-428/13 Ministero dell'Economia e delle Finanse, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS) przeciwko Yesmoke Tobacco SpA

Odesłanie prejudycjalne - Postanowienia podatkowe – Harmonizacja ustawodawstw – Dyrektywy 95/59/WE i 2011/64/UE – Struktura i stawki podatków akcyzowych stosowanych do wyrobów tytoniowych – Określenie wysokości podatku akcyzowego – Zasada ustanawiająca jedną stawkę podatku akcyzowego dla wszystkich papierosów – Możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie minimalnej kwoty podatku akcyzowego – Papierosy należące do najniższej kategorii cenowej – Przepisy krajowe –Specyficzna kategoria papierosów – Określenie podatku akcyzowego w stawce 115 %.

*) Artykuł 7 ust. 2 i art. 8 ust 6 dyrektywy Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który nie ustanawia takiego samego minimalnego podatku akcyzowego mającego zastosowanie do wszystkich papierosów, lecz minimalny podatek akcyzowy mający zastosowanie jedynie do papierosów, których cena sprzedaży detalicznej jest niższa od ceny papierosów należących do najbardziej poszukiwanej kategorii cenowej.

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-299/13 Isabelle Gielen przeciwko Ministerraad

Podatki – Dyrektywa 2008/7/WE – Artykuł 5 ust. 2 i art. 6 – Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału – Podatek od przekształcenia papierów wartościowych na okaziciela w imienne lub zdematerializowane papiery wartościowe

*) Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału sprzeciwia się nałożeniu podatku od przekształcenia papierów wartościowych na okaziciela w imienne lub zdematerializowane papiery wartościowe, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego. Podatek taki nie może być uzasadniony w oparciu o art. 6 wskazanej dyrektywy.

Wyrok Trybunału z 15 października 2014 r. w sprawie C-331/13 Ilie Nicolae

Nicula przeciwko Administraţia Finanţelor Publice a Municipiului Sibiu, Administraţia Fondului pentru Mediu

Odesłanie prejudycjalne – Zwrot podatków pobranych przez państwo członkowskie z naruszeniem prawa Unii

*) Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że prawo uzyskania zwrotu podatków pobranych w państwie członkowskim z naruszeniem przepisów prawa Unii jest konsekwencją i dopełnieniem praw przyznanych podmiotom prawa przez przepisy prawa Unii zakazujące takich podatków, zgodnie z interpretacją Trybunału. Państwo członkowskie ma więc co do zasady obowiązek zwrócić podatki pobrane z naruszeniem prawa Unii (wyrok Littlewoods Retail i in., C-591/10, EU:C:2012:478, pkt 24, oraz Irimie, C-565/11, EU:C:2013:250, pkt 20).

*) Ponadto Trybunał orzekł, iż w przypadku gdy państwo członkowskie pobrało podatki z naruszeniem przepisów prawa Unii, podmiotom prawa przysługuje uprawnienie do zwrotu nie tylko nienależnie pobranego podatku, lecz także kwot zapłaconych na rzecz tego państwa lub zatrzymanych przez to państwo w bezpośrednim związku z tym podatkiem (zob. podobnie wyroki Littlewoods Retail i in., EU:C:2012:478, pkt 25, oraz Irimie, EU:C:2013:250, pkt 21).

*) Zasada ciążącego na państwach członkowskich obowiązku zwrotu wraz z odsetkami kwot podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii wynika z tego właśnie prawa (wyroki Littlewoods Retail i in., EU:C:2012:478, pkt 26, oraz Irimie, EU:C:2013:250, pkt 22).

*) Z postanowienia odsyłającego i z odpowiedzi sądu odsyłającego na wniosek Trybunału o udzielenie wyjaśnień wynika, że OUG nr 9/2013 ustanawia również w art. 12 system zwrotu podatku zapłaconego na podstawie między innymi OUG nr 50/2008 lub wersji zmienionych tego dekretu, umożliwiający podmiotom prawa uzyskanie zwrotu wcześniej zapłaconego podatku, jeśli kwota tego podatku przewyższa kwotę opłaty środowiskowej. Sąd ten jest zdania, iż zgodnie z tym przepisem nie ma możliwości zwrócenia I.N. Niculi po pierwsze sumy, którą musiał on uiścić tytułem podatku od zanieczyszczeń i po drugie związanych z nią odsetek.

*) Należy zbadać, czy taki system zwrotu poprzez potrącenie umożliwia podmiotom prawa skuteczne wykonywanie prawa do zwrotu nienależnie zapłaconego podatku, które przysługuje im na mocy prawa Unii.

*) W tym względzie, zgodnie z analizą art. 12 ust. 1 OUG nr 9/2013 dokonaną przez sąd odsyłający, z przepisu tego wynika, że jeżeli chodzi o używane pojazdy przywożone z innego państwa członkowskiego podatek od zanieczyszczeń pobrany z naruszeniem prawa Unii jest zwracany podatnikowi tylko w zakresie, w jakim jego kwota przewyższa wymagalną kwotę opłaty środowiskowej obliczaną na podstawie zmiennych uwzględnianych w dniu rejestracji przywiezionego pojazdu w Rumunii.

*) Jak zaznaczyła Komisja Europejska, z powyższego wynika, że skutkiem systemu zwrotu takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym jest w wypadku używanego pojazdu przywiezionego z innego państwa członkowskiego ograniczenie, a wręcz, jak ma to miejsce w postępowaniu głównym, całkowite zniesienie obowiązku zwrotu podatku od zanieczyszczeń pobranego z naruszeniem prawa Unii, co może utrwalić dyskryminację, której istnienie zostało stwierdzone przez Trybunał w wyrokach Tatu (EU:C:2011:219) i Nisipeanu (EU:C:2011:466).

*) Ponadto skutkiem rzeczonego systemu jest zwolnienie organów krajowych z obowiązku uwzględniania odsetek przysługujących podatnikowi za okres pomiędzy nienależnym pobraniem podatku od zanieczyszczeń a jego zwrotem, w wyniku czego system ten nie spełnia wymogu wspomnianego w pkt 29 niniejszego wyroku.

*) W tych okolicznościach należy stwierdzić, że system zwrotu taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym nie umożliwia skutecznego wykonywania prawa do zwrotu podatku pobranego z naruszeniem prawa Unii, które przysługuje podmiotom prawa na jego mocy.

*) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie systemowi zwrotu podatku pobranego z naruszeniem prawa Unii, takiemu jak system rozpatrywany w postępowaniu głównym.

Cła

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-541/13 Douane Advies Bureau Rietveld przeciwko Hauptzollamt Hannover

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna i wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Pozycja 3822 – Pojęcie „odczynników diagnostycznych lub laboratoryjnych” – Wskaźniki ekspozycji na określoną wcześniej temperaturę reakcji

*) Pozycję 3822 Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że wskaźniki temperatury, takie jak produkty sprzedawane pod nazwami „WarmMark” i „ColdMark”, które poprzez zmianę koloru wynikającą ze zmiany objętości cieczy w nich zawartych wskazują w sposób trwały, czy została osiągnięta temperatura wyższa lub niższa od określonego progu, nie są objęte tą pozycją.

Wyrok Trybunału z 23 października 2014 r. w sprawie C-437/13 Unitrading Ltd przeciwko Staatssecretaris van Financiën

Odesłanie prejudycjalne – Wspólnotowy kodeks celny – Pokrycie należności celnych przywozowych – Pochodzenie towarów – Środki dowodowe – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Autonomia proceduralna państw członkowskich

*) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie, by przedstawiony przez organy celne na podstawie krajowego prawa proceduralnego dowód pochodzenia przywiezionych towarów opierał się na wynikach analiz dokonanych przez osobę trzecią, gdy ta osoba trzecia odmawia organom celnym, względnie podmiotowi dokonującemu zgłoszenia celnego przedstawienia dodatkowych informacji w przedmiocie owych analiz, co w konsekwencji utrudnia lub uniemożliwia zweryfikowanie lub obalenie prawidłowości dokonanych stwierdzeń, pod warunkiem, że przestrzegano zasad skuteczności i równoważności. Do sądu krajowego należy zweryfikowanie, czy miało to miejsce w postępowaniu głównym.

*) W przypadku tego rodzaju, jak w postępowaniu głównym, zakładając, że organy celne nie mogą przedstawić dodatkowych informacji w przedmiocie omawianych analiz, kwestia, czy organy celne powinny uwzględnić wniosek zainteresowanego zmierzający do dokonania na własny koszt analiz w kraju zgłoszonym jako kraj pochodzenia, oraz kwestia, czy jest istotne, że przez pewien okres były przechowywane części próbek towarów, którymi zainteresowany mógł dysponować dla celów weryfikacji przez inne laboratorium, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy organy celne powinny poinformować zainteresowanego o istnieniu

zachowanych podpróbek towarów oraz o tym, że może on wnieść o ich udostępnienie celem przeprowadzenia owych weryfikacji, powinny zostać ocenione na podstawie krajowego prawa procesowego.

Rolnictwo

Wyrok Trybunału z 2 października 2014 r. w sprawie C-525/13 Vlaams Gewest przeciwko Heidi Van Den Broeck

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Rozporządzenie (WE) n° 2419/2001– Zintegrowany system zarządzania niektórymi systemami pomocy i ich kontroli – Wniosek o przyznanie pomocy obszarowej – Artykuł 33 – Sankcje – Nieprawidłowości popełnione umyślnie

*) Artykuł 33 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Komisji (WE) nr 118/2004 z dnia 23 stycznia 2004 r., należy interpretować w taki sposób, że w przypadku stwierdzenia umyślnej nieprawidłowości we wniosku o przyznanie pomocy obszarowej należy pozbawić rolnika całej kwoty pomocy, do której byłby uprawniony w zastosowaniu systemu pomocy, w ramach którego został złożony ten wniosek i w ramach którego przysługiwałaby pomoc w odniesieniu do grupy upraw, której dotyczyła ta nieprawidłowość.

Wyrok Trybunału z 2 października 2014 r. w sprawie C-47/13 Martin Grund przeciwko Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego – System płatności jednolitych – Pojęcie „trwałych użytków zielonych” – Grunty wykorzystywane do uprawy trawy i innych pastewnych roślin zielnych, nie należące do systemu płodozmianu w gospodarstwie rolnym od co najmniej pięciu lat – Grunty orane i obsiane w tym okresie pastewną rośliną zielną inną niż uprawiana poprzednio na tych gruntach

*) Definicję „trwałych użytków zielonych” zawartą w art. 2 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona grunty rolne, które są aktualnie i od co najmniej pięciu lat wykorzystywane pod uprawę traw lub innych pastewnych roślin zielnych, również wtedy gdy grunty te były w tym okresie orane i obsiewane inną odmianą pastewnej rośliny zielnej niż odmiana uprawiana na nich poprzednio.

Wyrok Trybunału z 15 października 2014 r. w sprawie C-561/13 Hoštická a.s., Jaroslav Haškovec, Zemědělské družstvo Senice na Hané przeciwko Česká republika – Ministerstvo zemědělství

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Systemy wsparcia – Wprowadzenie systemów wsparcia w nowych państwach członkowskich – Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 – Artykuł 143ba – Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 – Artykuł 126 – Oddzielna

płatność z tytułu cukru – Oderwanie tej płatności od produkcji – Pojęcie „kryteriów przyjętych przez dane państwa członkowskie w roku 2006 i 2007” – Okres reprezentatywny

*) Artykuł 126 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „kryteriów przyjętych przez dane państwa członkowskie w roku 2006 i 2007” obejmuje rok gospodarczy, jaki państwa członkowskie powinny wybrać do dnia 30 kwietnia 2006 r. jako okres reprezentatywny dla przyznawania oddzielnej płatności z tytułu cukru, na podstawie art. 143ba ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 319/2006 z dnia 20 lutego 2006 r., rozporządzeniem Rady (WE) nr 2011/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. i rozporządzeniem Rady (WE) nr 2013/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r.

Wyrok Trybunału z 16 października 2014 r. w sprawie C-387/13 VAEX Varkens- en Veehandel BV przeciwko Productschap Vee en Vlees

Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Rozporządzenie (WE) nr 612/2009 – Refundacje wywozowe – Rozporządzenie (WE) nr 376/2008 – System pozwoleń na wywóz – Zgłoszenie wywozowe złożone przed wydaniem pozwolenia na wywóz – Wywóz dokonany w okresie ważności pozwolenia na wywóz – Skorygowanie uchybień

*) Przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 612/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, jak również przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 376/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych i rozporządzenia Komisji (WE) nr 382/2008 z dnia 21 kwietnia 2008 r. w sprawie zasad stosowania pozwoleń na przywóz i na wywóz w sektorze wołowiny i cielęciny należy interpretować w ten sposób, że stoją one zasadniczo na przeszkodzie wypłacie refundacji wywozowej oraz zwolnieniu zabezpieczenia złożonego w tym względzie, jeśli dany eksporter nie dysponował ważnym pozwoleniem na wywóz w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego, nawet jeśli faktyczny wywóz odnośnych towarów miał miejsce w okresie ważności wydanego mu pozwolenia na wywóz.

*) Przepisy rozporządzenia nr 612/2009, jak również przepisy rozporządzenia nr 376/2008 i rozporządzenia nr 382/2008, w związku z art. 78 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one zasadniczo na przeszkodzie korekcie a posteriori zgłoszenia wywozowego pozwalającej zaliczyć dane działanie na poczet pozwolenia na wywóz, wypłacić refundację wywozową na jego podstawie oraz w razie potrzeby zwolnić złożone zabezpieczenie.

Wyrok Trybunału z 16 października 2014 r. w sprawie C-334/13 Nordex Food

A/S przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Rozporządzenie (WE) nr 800/1999 – Refundacje wywozowe – Rozporządzenie (WE) nr 1291/2000 – System pozwoleń na wywóz – Zgłoszenie wywozowe złożone bez pozwolenia na wywóz – Termin przyznany przez urząd celny wywozu – Dokumenty celne potwierdzające dotarcie wywożonych towarów do państwa przeznaczenia – Sfałszowane dokumenty – Skorygowanie uchybień – Stosowanie kary przewidzianej w art. 51 rozporządzenia (WE) nr 800/1999

*) Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2299/2001 z dnia 26 listopada 2001 r., w związku z art. 24 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przyznaniu refundacji wywozowej w szczególnych okolicznościach takich jak te w postępowaniu przed sądem krajowym, gdzie wywozu dokonano bez pozwolenia na wywóz, którego istnienie zostało jednak wykazane w chwili dokonania zgłoszenia wywozowego i które zostało przedstawione przez eksportera w dodatkowym terminie wynoszącym tydzień, przyznanym w tym celu przez właściwy urząd celny.

*) Artykuły 49 i 50 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 2299/2001, należy interpretować w ten sposób, że z wyjątkiem przypadków siły wyższej eksporter, który w celu wykazania dotarcia wywożonych towarów do państwa przeznaczenia przedstawił dokumenty celne, które – jak się później okazało – zostały sfałszowane, nie może przedstawić – po upływie terminów przewidzianych w tych przepisach, w ramach toczącego się postępowania sądowego dotyczącego przyznania refundacji wywozowej – ważnych dokumentów celnych, nawet jeśli to przyznanie zostało opóźnione ze względów innych niż względy dotyczące dowodu dotarcia wspomnianych towarów.

*) Artykuły 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 2299/2001, należy interpretować w ten sposób, że kara przewidziana w tym przepisie podlega nałożeniu, gdy eksporter złożył w przewidzianych terminach dokumenty potwierdzające dotarcie wywożonych towarów do państwa przeznaczenia, które to dokumenty – jak się okazało – zostały sfałszowane, nawet jeśli z ważnych dokumentów przedstawionych w toku postępowania wynika, że objęta wnioskiem refundacja wywozowa odpowiada refundacji, która powinna zostać przyznana.

Rybołówstwo

Wyrok Trybunału z dnia 9 października 2014 r. w sprawie C-565/13 Postępowanie karne przeciwko Ove Ahlströmowi, Lennartowi Kjellbergowi, Fiskeri Ganthi AB, Fiskeri Nordic AB

Odesłanie prejudycjalne – Stosunki zewnętrzne – Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka – Wykluczenie jakiejkolwiek możliwości prowadzenia połowów przez statki wspólnotowe w marokańskich strefach połowowych na podstawie licencji wydanej przez władze marokańskie bez współdziałania właściwych władz Unii Europejskiej

*) Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka, zatwierdzone w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (WE) nr 764/2006 z dnia 22 maja 2006 r., a w szczególności jego art. 6, należy interpretować w ten sposób, że wyklucza one jakąkolwiek możliwość prowadzenia połowów przez statki wspólnotowe w marokańskich strefach połowowych na podstawie licencji wydanej przez władze marokańskie bez współdziałania właściwych władz Unii Europejskiej.

Ochrona zdrowia

Wyrok Trybunału z 23 października 2014 r. w sprawie C-104/13 Olainfarm AS przeciwko Latvijas Republikas Veselības ministrija, Zāļu valsts aģentūra, przy udziale: Grindeks AS

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Polityka przemysłowa – Dyrektywa 2001/83/WE – Produkty lecznicze stosowane u ludzi –Artykuł 6 – Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu – Artykuł 8 ust. 3 lit. i) – Obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wyników badań farmaceutycznych, przedklinicznych i klinicznych – Odstępstwa dotyczące badań przedklinicznych i klinicznych – Artykuł 10 – Generyczne produkty lecznicze – Pojęcie „referencyjnego produktu leczniczego” – Prawo podmiotowe posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego do zaskarżenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego tego pierwszego produktu leczniczego – Artykuł 10a – Produkty lecznicze wyprodukowane na bazie substancji czynnych posiadających ugruntowane zastosowanie lecznicze w Unii Europejskiej od co najmniej dziesięciu lat – Możliwość wykorzystania produktu leczniczego, w przypadku którego pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało wydane z uwzględnieniem odstępstwa przewidzianego w art. 10a, jako referencyjnego produktu leczniczego w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego

*) Pojęcie „referencyjnego produktu leczniczego” w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r., należy interpretować z ten sposób, że obejmuje ono produkt leczniczy, w przypadku którego pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało wydane na podstawie art. 10a tej dyrektywy.

*) Artykuł 10 dyrektywy 2001/83, zmienionej rozporządzeniem nr 1394/2007, w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że posiadający pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego wykorzystywanego jako referencyjny produkt leczniczy w ramach wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego innego producenta, złożonego na podstawie art. 10 tej dyrektywy, ma prawo do zaskarżenia decyzji właściwego organu w sprawie wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu tego ostatniego produktu leczniczego w zakresie, w jakim chodzi o uzyskanie ochrony sądowej uprawnienia, jakie ten art. 10 przyznaje wspomnianemu posiadającemu pozwolenie. Takie prawo zaskarżenia przysługuje temu posiadającemu pozwolenie w szczególności wówczas, gdy żąda on, aby jego produkt leczniczy nie był

wykorzystywany w celu uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na podstawie wspomnianego art. 10 produktu leczniczego, w odniesieniu do którego jego własny produkt leczniczy nie może być uznany za referencyjny produkt leczniczy w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a).

Znaki towarowe

Postanowienie Trybunału z dnia 2 października 2014 r. w sprawie C-91/14 P Przedsiębiorstwo Handlowe Medox Lepiarz Jarosław, Lepiarz Alicja Spółka Jawna przeciwko Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Odwołanie – Wspólnotowy znak towarowy – Graficzny znak towarowy SUPER GLUE – Sprzeciw właściciela wcześniejszego słownego znaku towarowego Beneluksu SUPERGLUE – Odmowa rejestracji

*) Nawet jeśli charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego powinien zostać wzięty pod uwagę w ramach całościowej oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, to stanowi on jednak tylko jeden z wielu elementów uwzględnianych podczas tej oceny (postanowienie Hrbek/OHIM, C-42/12 P, EU:C:2012:765, pkt 61).

*) W owej całościowej ocenie zakłada się pewną współzależność branych pod uwagę czynników, w szczególności podobieństwa znaków towarowych i podobieństwa oznaczonych nimi towarów lub usług. Stąd niski stopień podobieństwa pomiędzy oznaczonymi znakiem towarami lub usługami może być zrównoważony wysokim stopniem podobieństwa między samymi znakami i odwrotnie. W konsekwencji pojęcie podobieństwa należy interpretować w powiązaniu z prawdopodobieństwem wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy w szczególności od rozpoznawalności znaku towarowego na rynku i stopnia podobieństwa między znakiem towarowym a oznaczeniem, jak również między oznaczonymi towarami lub usługami (postanowienie L'Oréal/OHIM, C-235/05 P, EU:C:2006:271, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

*) Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że nawet w wypadku wcześniejszego znaku towarowego o charakterze słabo odróżniającym Sąd może uznać, iż prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, w szczególności wskutek podobieństwa oznaczeń i oznaczonych nimi towarów lub usług (zob. postanowienie Hrbek/OHIM, EU:C:2012:765, pkt 63).

*) W konsekwencji Sąd w żaden sposób nie naruszył prawa, potwierdzając wniosek Izby Odwoławczej, według którego słabo odróżniający charakter wyrazów „super glue" nie wyklucza istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ponieważ, po pierwsze, towary oznaczone dwoma kolidującymi ze sobą oznaczeniami są identyczne oraz, po drugie, omawiane oznaczenia są podobne pod względem wizualnym, fonetycznym i konceptualnym.

*) W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie kwestionuje również podobieństwo kolidujących ze sobą oznaczeń, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych. Jedynie Sąd uprawniony jest do ustalenia istotnych okoliczności faktycznych i dokonania ich oceny, a także do dokonania oceny dowodów. Ocena tych faktów i dowodów nie stanowi – z wyjątkiem wypadków ich przeinaczenia – kwestii prawnej poddanej kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (wyroki: Calvin Klein Trademark Trust/OHIM, C-254/09 P, EU:C:2010:488, pkt 49; Smart Technologies/OHIM, C-311/11 P,

EU:C:2012:460, pkt 52; Media-Saturn/OHIM, C-92/10 P, EU:C:2011:15, pkt 27).

*) Należy stwierdzić, że zarzucając Sądowi dokonanie błędnej oceny podobieństwa rozpatrywanych oznaczeń, a także prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku rozpatrywanych znaków towarowych, PH Medox próbuje w rzeczywistości skłonić Trybunał do ponownego zbadania dokonanej przez Sąd oceny stanu faktycznego, przy czym przedsiębiorstwo to nie wykazało ani nawet nie podnosiło, że Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych lub dowodów.

*) W tych okolicznościach odwołanie należy oddalić jako w części oczywiście bezzasadne, a w części oczywiście niedopuszczalne.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału z 9 października 2014 r. w sprawie C-268/13 Elena Petru przeciwko Casa Judeţeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, Casa Naţională de Asigurări de Sănătate

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 22 ust. 2 akapit drugi – Ubezpieczenie zdrowotne – Szpitalne świadczenia zdrowotne udzielane w innym państwie członkowskim – Odmowa uprzedniej zgody – Brak produktów leczniczych i materiałów medycznych pierwszej potrzeby

*) Artykuł 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że zgody wymaganej na podstawie art. 22 ust. 1 lit. c) ppkt (i) tego rozporządzenia nie można odmówić, w wypadku gdy to ze względu na brak produktów leczniczych i materiałów medycznych pierwszej potrzeby nie można udzielić danych szpitalnych świadczeń zdrowotnych we właściwym czasie w państwie członkowskim miejsca zamieszkania osoby objętej zabezpieczeniem społecznym. Tę niemożliwość należy oceniać na poziomie ogółu szpitali tego państwa członkowskiego mogących udzielić wspomnianych świadczeń zdrowotnych oraz w odniesieniu do terminu, w którym świadczenia te mogą zostać uzyskane we właściwym czasie.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Wyrok ETPC z 2 października w sprawie Hansen przeciwko Norwegii (skarga nr 15319/09)
Naruszenie art. 6 EKPC (postępowanie cywilne) - prawo do rzetelnego procesu –
Brak uzasadnienia odmowy przyjęcia skargi o rozpoznania przez instancję filtrującą (przedsąd)

Skarżący – obywatel Norwegii złożył apelację od wyroku sądu rejonowego, formułując zarzuty naruszenia przepisów prawa oraz co do nagłej decyzji sądu, skracającej drastycznie czas przesłuchania świadków z trzech dni do pięciu godzin, co istotnie skróciło czas umożliwiający przesłuchanie świadków i przedłożenie dowodów. Apelacja została oddalona. Również Sąd Najwyższy w trybie przedsądu nie przyjął do rozpoznania skargi od orzeczenia sądu apelacyjnego.

W skardze do ETPC skarżący, powołując się na art. 6 ust. 1 EKPC, wskazał, że uzasadnienie orzeczenia sądu apelacyjnego powinno zawierać szersze i bardziej szczegółowe uzasadnienie w przedmiocie nieprzyjęcia skargi do rozpoznania.

ETPC ustalił, że właściwość sądu apelacyjnego nie była ograniczona tylko do kwestii naruszenia prawa materialnego i procesowego, ale również odnoszących się do stanu faktycznego. Sąd apelacyjny w swoim uzasadnieniu powołał jedynie właściwy przepis Kodeksu postępowania cywilnego, przyjmując, że skarga nie ma widoków na powodzenie.

ETPC stwierdził, że nie jest przekonany co do tego, że taki motyw uzasadnienia sądu apelacyjnego ujmuje istotę zagadnienia, jakie powinien rozstrzygnąć sąd jako sąd apelacyjny mający pełną właściwość oraz że sąd działał z wystarczającym uwzględnieniem interesów skarżącego.

ETPC wziął również pod uwagę, że samo rozstrzygnięcie sądu apelacyjnego mogło być przedmiotem skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, który w trybie przedsądu dokonywałby oceny w przedmiocie stosowania prawa i oceny dowodów, w zakresie w jakim związane byłoby to z zarzutami naruszenia prawa procesowego.
Trybunał uznał, że motywy wskazane w uzasadnieniu sądu apelacyjnego nie pozwalały skarżącemu na efektywne skorzystanie z prawa do środka odwoławczego w postaci skargi do Sądu Najwyższego.

W rozpoznawanej sprawie ETPC stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC.

Wyrok ETPC (Wielka Izba) z 3 października 2014 r. w sprawie Jeunesse przeciwko Holandii (skarga nr 12738/10)

Naruszenie art. 8 EKPC - Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego- odmowa udzielenia zezwolenia na pobyt

Skarżąca, obywatelka Surinamu, zaskarżyła decyzję o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt w Holandii jako naruszającą art. 8 EKPCz. Cudzoziemka przebywała w Holandii od 1997 r. i za wyjątkiem początkowego okresu, kiedy legitymowała się 45-dniową wizą turystyczną, nigdy nie otrzymała zezwolenia na pobyt. Od 2001 r. pozostawała w związku małżeńskim z obywatelem Holandii.

Trybunał przypomniał, że władze państwa członkowskiego nie są zobowiązane przyjmować prowadzenia życia rodzinnego przez cudzoziemca jako faktu dokonanego, który łączy się z wynikającym z art. 8 EKPCz obowiązkiem udzielenia temu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt. Co do zasady, osoby takie nie mogą oczekiwać, że prawo pobytu zostanie im przyznane. Do oceny sytuacji skarżącej nie stosuje się jednak automatycznie kryteriów oceny przyjmowanych przez Trybunał w sprawach dotyczących naruszenia

art. 8 w związku z cofnięciem prawa do pobytu. Rozpoznawana sprawa była sprawą z zakresu imigracji i nie dotyczyła wyłącznie życia rodzinnego. ETPC stwierdził, że należy dokonać oceny, czy władze krajowe w związku z treścią art. 8 EKPCz miały obowiązek udzielić skarżącej zezwolenia na pobyt, umożliwiając jej w ten sposób prowadzenie życia rodzinnego na swoim terytorium.
Wszyscy członkowie rodziny skarżącej (mąż, troje dzieci) poza skarżącą są obywatelami Holandii i mają prawo do prowadzenia życia rodzinnego ze sobą w tym kraju. Skarżąca posiadała obywatelstwo holenderskie w chwili urodzenia, a następnie je utraciła po uzyskaniu przez Surinam niepodległości i nabyciu obywatelstwa tego państwa. Skarżąca mieszkała w Holandii ponad szesnaście lat i nie miała przeszłości kryminalnej. Skarżąca nie zastosowała się do obowiązku opuszczenia Holandii, jednak jej pobyt był tolerowany przez długi czas przez władze niderlandzkie, a strona wielokrotnie składała wnioski pobytowe i czekała na wynik apelacji. Tolerowanie jej pobytu przez tak długi czas, w trakcie którego władze miały możliwość jej wydalenia, umożliwiło wnioskodawczyni nawiązanie i rozwinięcie silnych więzi społecznych, kulturalnych i rodzinnych w kraju pobytu. Trybunał podkreślił ponadto, że w sprawach dotyczących łączenia rodzin szczególną uwagę należy też zwracać na sytuację i okoliczności dotyczące małoletnich dzieci, których dotyczy postępowanie, w szczególności ich wiek, sytuację w kraju pobytu, stopień zależności od rodziców.

Z powyższych względów Trybunał uznał, że odmowa udzielenia skarżącej zezwolenia na pobyt naruszała art. 8 EKPC.

Wyrok ETPC z 14 października 2014 r. w sprawie Baytar przeciwko Turcji (skarga nr 45440/04)

Naruszenie art. 6 EKPC (postępowanie karne) - prawo do rzetelnego procesu i pomocy tłumacza dla oskarżonego w sprawie karnej

U Skarżącej, Gülüstan Baytar, obywatelki Turcji dwukrotnie podczas przeszukania przed wizytą u przebywającego z powodu działalności w Partii Pracujących Kurdystanu w więzieniu brata znaleziono dokumenty, podejrzewając, że ma ona zamiar przekazać je bratu. W związku z tym została zatrzymana w areszcie policyjnym i przesłuchana przez dwóch tureckich funkcjonariuszy policji. Powołując się na art. 6 § 1 i 3 EKPC (prawo do rzetelnego procesu i pomocy tłumacza), Skarżąca wskazała, podczas jej zatrzymania i przesłuchania w areszcie policyjnym nie był obecny tłumacz, a prze to naruszono jej prawo do wysłuchania.

Trybunał stwierdził naruszenie art. 6 ust. 3 lit. e w związku z art. 6 ust. 1 Konwencji (prawo do rzetelnego procesu i pomocy tłumacza dla każdego oskarżonego w sprawie karnej, który nie rozumie lub nie mówi językiem używanym w sądzie) przypominając, iż pomoc tłumacza dla osoby nieznającej wystarczająco dobrze języka jest jedną z niezbędnych gwarancji rzetelnego procesu, pozwalającą oskarżonemu na poznanie szczegółów jego sprawy oraz na skuteczną obronę i przedstawienie swojej wersji wydarzeń. Pomoc tłumacza musi zostać zapewniona od najwcześniejszych etapów postępowania, to jest także w czasie wstępnego przesłuchania dokonywanego przez funkcjonariuszy policji.

Wyrok z 21 października 2014 r. w sprawie Lungu i inni przeciwko Rumunii (skarga nr 25129/06)

Naruszenie art. 6 EKPC – prawo do rzetelnego procesu sądowego (postępowanie przed sądem karnym i sądem podatkowym)

W rozpoznawanej sprawie ze skargi obywatela Rumunii M.I. Lungu, ustalił, że stwierdzenie w sądowym postępowaniu karnym, że dokonywane transakcje są niezgodne z prawem i przyznają stronie nadmierne korzyści podatkowe i – zarazem -

stwierdzenie w sądowym postępowaniu podatkowym, że przetwarzanie i odsprzedaż towarów była zgodna z prawem i uprawniała do zastosowania ulg podatkowych, nawet przy założeniu, że procedura przed sądem karnym miała na celu naprawienie błędów popełnionych uprzednio przed sądem podatkowym, nie mogą prowadzić do przerzucenia na stronę ciężaru zaniedbań władzy sądowniczej.

ETPC stwierdził, że równoległe prowadzenie dwóch postępowań (karnego i podatkowego), które prowadzi do odmiennej oceny sprawy (faktów), skutkuje koniecznością uznania naruszenia zasady pewności prawa, bezpieczeństwa prawnego i – prawa do rzetelnego procesu sądowego.